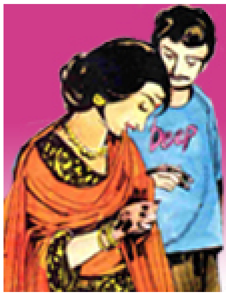

బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

"**పొద్దున బ్రష్** చేసుకున్నప్పటి నుంచి, రాత్రి పడుకోబోయేవరకు నేను చేసే ప్రతి పనిలో నువ్వు కనిపిస్తూనే వుంటావు. అంతలా ఏడిపించావు" మాములుగానే అన్నా చివర్లో ఉన్నట్టుండి అతని మొహం పాలిపోయింది.

"బహుశా, గుండె కొట్టుకోవడం కూడా నొప్పి అనిపించేంతలా బాధపెట్టిన సంగతి గుర్తువచ్చిందేమో? దేవుడా మంటని రేపే జ్ఞాపకాల్ని తుడిచివేయగల శక్తి మనిషికి వుంటే ఎంత బావుండేది?" సుమ మనసు బాధగా మూలిగింది.

"ఇంతకీ ఎటు వెళ్ళాలి?" సిగ్నల్ పడడంతో బ్రేక్ వేస్తూ అడిగాడు ఆదిత్య.

"రాజారాం నగర్‌లో పార్కు ఎదురు సందులోకి తిప్పు"

ఆ అడ్రస్ వినగానే ఆదిత్య మొహంలో రంగులు మారాయి.

"నువ్వు ఒక్కదానివే ఆ యింటికి వెళ్ళడం మంచిదికాదు. నేనూ నీతో వస్తాను" అన్నాడు కారుని మలుపు తిప్పుతూ.

"ఇంకే విషయమన్నా అయితే నీకు అభ్యంతరం చెప్పేదాన్ని కాదు ఆదీ. ఈ విషయ్‌మలో నీ ప్రెజెన్స్ చాలా ప్రశ్నలకు అనుమానాలకు దారితీస్తుంది. సమస్య చిక్కుముడులు పడడం తప్పిస్తే యింకే వుపయోగం లేదు." సుమ చెబుతూ వుండగానే కారు చేరవలసిన చోటికి వచ్చి ఆగింది.

"సుమా జాగ్రత్త. నీకే మాత్రం యిబ్బంది అనిపించినా నాకు వెంటనే ఫోన్ చెయ్యి" బలవంతంగా కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి ఆపేసినట్టు మొహం పెట్టాడు ఆదిత్య.

"డోంట్ వర్రీ నేను మేనేజ్ చేయగలను" చెప్పి కారు దిగింది సుమ.

"సుమా!" చేతిలో చీపురుని కిందపడేసి గబగబా వచ్చింది లలితాంబ.

సుమ చూసిన సంతోషం రెండు సెకన్లు కూడా నిలవలేదు ఆమెలో. "నువ్వెందుకు వచ్చావమ్మా యిక్కడికి" అంది భయంగా.

"ఫర్వాలేదులే పిన్నీ అనవసరంగా భయపడకు. లోపలికి వెళ్ళి కూర్చుందామా?" అంది సుమ నవ్వుతూ.

"నీ గురించి పేపర్లో చదివి చాలా సంతోషించాను. అచ్చం మీ అమ్మలాగే నీకు కూడా పట్టుదల ఎక్కువ. అనుకున్నది సాధించి చూపించావు. కూర్చో నోరు తీపి చేస్తాను" అంటూ పరుగున లోపలికి వెళ్ళి గుప్పెటతో చక్కెర తెచ్చి సుమ నోట్లో పోసింది.

"థాంక్యూ పిన్నీ! ఆ రోజు నువ్వు నాన్నకి ఫోన్ చేసి చెప్పినందుకు" కుర్చీలో కూర్చుంటూ అంది.

"నేను పెద్దదానిగా జీవితాన్ని చూసినదాన్ని. నువ్వు మీ నాన్న గౌరవం కోసం గెలిచి నిలబడేదాకా యిక్కడే ఉండాలనుకున్నావు.

కానీ తల్లిదండ్రుల ప్రేమ వీటన్నింటికీ అతీతం అని నాకు తెలుసు. నువ్వనుకున్న అభిమానం, గౌరవం యివన్నీ బిడ్డల కంటే ఎక్కువ కాదు. చనిపోయే చివరిక్షణంలో కూడా తమ రెక్కల చాటున కోడిపిల్లల్ని తల్లి కోడి దాచినట్టు పిల్లల్ని కాపాడాలని చూస్తారు తల్లిదండ్రులు. నువ్వేమో ఈ ఊబిలోనే వుండి ఏదో చేయాలని ప్రయత్నించావు. నేను నిన్ను బైటపడేయాలని చూశాను" అంతే.

"నిజమే" తలాడించింది సుమ.

లలితాంబ యిచ్చిన కాఫీ తాగి "ఒకసారి పైకి వెళ్ళొస్తాను పిన్నీ" అంటూ లేచింది.

ఆవిడ ఒక క్షణం ఏదో అనబోయి ఆగి, "జాగ్రత్తమ్మా" అని హెచ్చరించింది.

సుమ వెళ్ళేసరికి రాజేశ్వరి, మోహిత్ యిద్దరూ యింట్లోనే వున్నారు.

అనుకోకుండా ఆమె రావడం చూసి ఎలా రియాక్ట్ కావాలో అర్థంకానట్టుగా వుంది వాళ్ళ పరిస్థితి. ఇద్దరిలో ముందుగా రాజేశ్వరి తేరుకుంది.

"మొత్తానికి అనుకున్నది సాధించావు. నా కోడలు కలెక్టరు కాబోతుందన్నమాట" మొహమంతా నువ్వు పులుముకుంటూ అంది రాజేశ్వరి.

మోహిత్ వచ్చి సుమ ఎదురుగా సోఫాలో కాలుమీద కాలు వేసుకుని కూర్చున్నాడు.

"ఇది మ్యూచ్వల్ కన్సెన్ మెంట్‌తో డైవర్స్‌కి ఫైల్ చేయడానికి కాగితాలు సంతకం పెట్టి పంపించు తొణక్కుండా చెప్పి హాండ్‌బాగ్‌లో నుంచి కాగితాల్ని తీసి అతని ఎదురుగ్గా పెట్టింది.

"నాకు అక్కర్లేదు విడాకులు. నేనెందుకు సంతకం పెట్టాలి?" సుమ మొహంలోకి చూస్తూ ధీమాగా అన్నాడు.

"అవునమ్మా! అయిపోయిందేదో అయిపోయింది. నువ్వా నాకు రవళిలాంటి దానివే. మీ కాపురం పాడైపోవాలని నేను మాత్రం ఎందుకు కోరుకుంటాను?

నా మాట విని మీరిద్దరూ మళ్ళా కొత్తజీవితం మొదలు పెట్టండి. నువ్వు వెళ్ళిన దగ్గర్నుంచి నాకు మనశ్శాంతి కరువైందంటే నమ్ము. మా అన్నయ్యని తలుచుకు బాధపడని రోజు లేదు. మళ్ళా మీ యిద్దరూ ఒక్కటయ్యారంటే పైనున్న మా అన్నయ్య ఆత్మకూడా శాంతిస్తుంది" రాజేశ్వరి అంది.

సుమ ఒకసారి తలెత్తి ఎదురుగా చూసింది. గోడల మీద తన కన్నతండ్రి రామకృష్ణ ఫోటోలు కనిపించాయి.

ఆయన వర్ధంతిరోజు వాళ్ళు చేసే హడావుడి గుర్తొచ్చి విరక్తిగా నవ్వింది.

"ఓ.కే.. అయితే" అంది నిట్టూరుస్తూ.

సుమ ఆ మాట అనగానే యిద్దరి మొహాల్లో ఆశ్చర్యం.

"తొందరపడకండి. ఇంకా నేను చెప్పదలుచుకున్నది పూర్తి కాలేదు. విడాకులు వద్దనుకుంటే ఎవాక్యుయేషన్ నోటీస్ వస్తుంది. అది తీసుకోవడానికి రెడీగా వుండండి. ఈ యిల్లు చనిపోయిన నా తండ్రి పేరు మీద రిజిస్టర్ అయినట్టు వున్న కాపీ. నా దగ్గర వుంది. ఆయన ఆస్తికి ఏకైక వారసురాలిగా ఈ యింటి మీద నాకు మాత్రమే హక్కు వుంది. దానికి కావల్సిన కాగితాలన్నీ నా దగ్గర సిద్ధంగా వున్నాయి. త్వరలో యిల్లు ఖాళీ చేయించగలను. నేను తలచుకుంటే. నా ఆఫర్ ఏంటంటే మీకు యిల్లు కావాలా? విడాకులు కావాలా?" కనుబొమలు ఎగరేస్తూ సూటిగా అడిగింది.

సుమకి యింటిని గురించిన నిజం ఎలా తెలిసిందో అర్థంగాక తికమక పడిపోయారిద్దరూ.

"మీలాంటి వాళ్ళని వదిలించుకోవాలనుకున్నప్పుడు వీలైనంత చౌకలో బైటపడిపోవడానికే ట్రై చేస్తారెవరైనా. అందుకే, నాకు అక్కర్లేని ఈ యింటిని మీ మీద ఖర్చుపెట్టాలని డిసైడ్ అయ్యాను. ఈ సలహా మా నాన్న యిచ్చారు నాకు. నా విలువైన సమయాన్నీ, పరువునీ మీ మీద వేస్ట్ చేయడం అంత తెలివితక్కువతనం యింకోటి వుండదు. మీకంత వేల్యూ కూడా యివ్వదలచుకోలేదు నేను.

ఒకవేళ మీరు సాగదీసే కేసులతో, టైం వేస్టు చేస్తూ మీడియా కెక్కి గొడవ చేయాలనుకుంటే నాకేం అభ్యంతరం లేదు. నా జీవితం కోసం ఎంతదూరమైనా వెళ్ళగలను. ఇది మీకు ఒక ఆప్షన్ మాత్రమే " చెప్పి లేచి నిలబడింది.

సుమ నిలుచున్న చోటనుంచి కదలక ముందే రాజేశ్వరి తక్కున టీపాయ్ మీదున్న పేపర్లని చేతిలోకి తీసుకుంది. సుమ నవ్వి, వెనక్కి తిరగబోతూ ఏదో గుర్తొచ్చినదానిలా ఆగిపోయింది.

"అన్నట్టు చెప్పడం మరిచిపోయాను. మొన్న సుజీ.. అదే సుజాత నీ మాజీ గాల్‌ఫ్రెండ్ కలిసింది. నీకు పెళ్ళైన సంగతి ఆమె దగ్గర దాచి ఛీట్ చేశావా? లేదా? అన్న విషయం కన్‌ఫర్మ్ చేసుకోవడానికి వచ్చింది. ఇప్పుడు ఆమె ప్రెగ్నెంట్. బిడ్డను కనాలనుకుంటున్నానని చెప్పింది. నీలాంటివాడిని పెళ్ళి చేసుకోవడం కంటే సింగిల్ మామ్‌గా బిడ్డని పెంచడం మేలని సలహా యిచ్చాను. డెలవరీ అయ్యాక డి.ఎన్.ఏ టెస్ట్ చేయించి, ఛైల్డ్ మెయిన్‌టెనెన్స్‌కి కేసు వేయమని కూడా చెప్పాను. 'యూ బెటర్ సేవ్ సమ్ మనీ'" మోహిత్‌తో చెప్పి వాళ్ళు నోళ్ళు వెళ్ళబెట్టుకుని చూస్తూ వుండగానే, వెనక్కి తిరిగి వచ్చేసింది.

"కాఫీ తీసుకోండి నాన్నా" ట్రే పట్టుకుని ప్రసాదరావు దగ్గరకు వచ్చింది సుమ.

"నాకూ ఒక కాఫీ ఒక స్పూన్ షుగర్‌తో" ఆదిత్య కూడా వచ్చి కూర్చుంటూ అన్నాడు.

"ఇవాళ నువ్వు ఆఫీసుకి మధ్యాహ్నం నుండి వెళ్ళు" ప్రసాదరావు ఆదిత్యకి ఆర్డరేశాడు.

"ఏమిటి విశేషం?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ఆదిత్య.

"దీప్తి వాళ్ళ అమ్మానాన్నా వస్తున్నారు. పెళ్ళి మూహూర్తాలు పెట్టుకోవడానికి. ఇప్పటికే వాళ్ళని దాదాపు సంవత్సరంపాటు వెయిట్ చేయించాము సుమ ఎగ్జామ్స్ గొడవలో వుండి నేనూ కావాలనే పెళ్ళి విషయాన్ని కదిలించలేదు. ఇక ఆలస్యం చేస్తే నేను ఒప్పుకోను" వార్నింగ్ యిస్తున్నట్టే అన్నాడాయన.

ఆయనా మాట అనగానే, అప్రయత్నంగా సుమ, ఆదిత్య ఒకరి మొహాలొకరు చూసుకున్నారు. ఇద్దరి మనసుల్లో ఏదో వెలితి. దాన్ని చూపుల్లో బైటపడనివ్వకుండా ఇద్దరూ మొహాలు పక్కకి తిప్పుకున్నారు.

దీప్తి కుటుంబానికి ఆహ్వానం పలకడానికి ఏర్పాట్లన్నీ చకచకా జరిగిపోతున్నాయి.

బజారు నుంచి స్వీట్సు, పళ్ళు వచ్చాయి. వచ్చేవాళ్ళకి భోజనాల ఏర్పాట్లు ఎలా చేయాలో వంట మనిషికి వివరంగా చెప్పింది సుమ.

సోఫాల్లో దిళ్ళకి కవర్లు మార్చి తోటలోని తాజా గులాబీలు తెచ్చి ఫ్లవర్ వేజ్‌లో సర్దుతూ వుంది. ఆ పూలలో అరచేయంత పెద్దవిగా విరబూసిన పసుపుపచ్చని గులాబీని చూస్తూనే సుమకి చిన్నప్పటి సంగతులు గుర్తుకు వచ్చాయి.

టీచర్స్ డేకి ఎల్లో గులాబీనే కావాలని పట్టుబట్టి అవి దొరకలేదని ఏడుస్తూ కూర్చుంటే, ఆదిత్య వచ్చాడు.

"ఏడ్వకు నేను నీ కోసం చాలా ఎల్లో రోజెస్ మొక్కల్ని పెంచుతాను. అప్పుడు నువ్వు ఎన్ని పూలు కావాలంటే అన్ని పూలు కోసుకోవచ్చు సరేనా?" అతనన్నాడు.

"ఎప్పుడో నాకు అక్కర్లేదు యిప్పుడే కావాలి" పట్టుబట్టింది.

"ఇప్పటికైతే యిది తీసుకో" అంటూ పసుపుపచ్చని కాయితంతో చేసిన గులాబీపువ్వు చేతిలో పెట్టాడు.

సరిగ్గా నాలుగు నెలల తర్వాత, ఒకరోజు ఉదయాన్నే సుమ గదిలోకి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

"ఇదిగో నువ్వు అడిగిన ఎల్లో రోజ్. మనం పెట్టిన మొక్కకి పూసింది" అంటూ ఒక అందమైన గులాబీని చేతికిచ్చాడు. అప్పటికి ఆ విషయమే మర్చిపోయింది సుమ.

చేతిలోని గులాబీ రేకుల్ని మృదువుగా తాకుతూ గడిచిపోయిన క్షణాల్ని నెమరు వేసుకుంది.

"సుమా!" అని పిలుస్తూ అప్పుడే అటు వచ్చాడు ఆదిత్య. ఏదో చెప్పబోయినవాడల్లా ఆమె చేతిలోని పూలని చూసి ఆగిపోయాడు.

అతని మనసులోనూ అదే జ్ఞాపకం మెదిలినట్టు గ్రహించింది సుమ.

"నాతో ఏదైనా పనా?" అంది మామూలు ధోరణిలోకి వస్తూ.

"ఇప్పుడిదంతా అవసరమా?" అసహనంగా అడిగాడతను.

"మనం చేయాల్సింది యిప్పుడే తర్వాత ఫంక్షన్ హాల్ బుక్ చేయడం దగ్గర్నుంచి అన్నీ వాళ్ళే చూసుకుంటామన్నారు" అంది నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"అది కాదు నేనడిగేది? నా పెళ్ళి యింట్లో అందరికీ అంత సమస్యగా వుందా? అని?" అన్నాడు కోపంగా.

"ఏమో నాన్నని అడుగు" నిర్లక్ష్యంగా జవాబిచ్చింది. "ముందు నీ సంగతి చెప్పు" అన్నాడతను మొండిగా.

"నాలుగు నెలల్లో నేను ట్రైనింగ్‌కి వెళ్ళాలి. నీ పెళ్ళి ఎంత త్వరగా జరిగితే నాకంత సంతోషం" నింపాదిగా చెప్పింది.

ఆమె వాక్యం పూర్తి కాకముందే ఆదిత్య ఆమె వంక కోపంగా చూసి గబగబా అక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆదిత్య, దీప్తి జాతకాలను బట్టి ఆర్నెల్ల తర్వాత ముహూర్తం కుదిరింది. ప్రసాదరావుకి యిలాంటివాటి మీద నమ్మకాలు లేకపోయినా దీప్తి తల్లిదండ్రుల నమ్మకం మీద గౌరవంతో ఒప్పుకున్నాడు.

పెళ్ళి ముహూర్తం నిర్ణయం అయిందనగానే దీప్తి మొహం సంతోషంతో వెలిగిపోవడం గుర్తొచ్చింది సుమకి.

"అతిగారాబంగా పెరిగింది దీప్తి. వాస్తవ ప్రపంచం గురించి తెలియదు. కలల్లో విహరించే వయసులో కోరుకున్నట్టు జరిగితే ఎంత పొంగిపోతూ వుంటుందో"

ఆ రాత్రి మంచం మీద పడుకుని, ఆ విషయం గురించే ఆలోచిస్తూ వుంది సుమ.

ఉన్నట్టుండి 'ధన్'మని చప్పుడు. ఆ వెంటనే, ఒక అరుపు వినిపించింది. ఆ శబ్దాలు తండ్రి గదిలో నుంచి అని అర్థం అయిన మరుక్షణం సుమ మంచం మీద నుంచి లేచి పరుగున తండ్రి గదిలోకి వెళ్ళింది.

చీకటిగా వున్న గదిలో లైటు వేసి, తండ్రి కోసం చూసింది. ప్రసాదరావు మంచం మీద లేడు. గోడ పక్కగా సన్నగా మూలుగు వినిపిస్తూ వుండడంతో అటు వైపుకి చూసింది సుమ. ప్రసాదరావు గోడకీ, మంచానికీ వున్న సందులో కింద పడిపోయి వున్నాడు.

"నాన్నా!" అంటూ పరుగున దగ్గరికి వెళ్ళింది.

అప్పటికే ఆయన ఒళ్ళంతా చెమటలతో తడిసిపోయి వుంది. చేయి ఆడిస్తూ అస్పష్టంగా ఏదో చెప్పడానికి ప్రయత్నిస్తూ వున్నాడాయన. మెడికల్ ఎమర్జెన్సీ అని గుర్తించడానికి సుమకి ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు. వెంటనే, పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి ఆదిత్యని పిలుచుకుని వచ్చింది.

"ఆదీ! డాక్టరు ఏమంటున్నారు?"

ఐ.సి.యు ముందు నిలబడి ఆదిత్య రాగానే, ఆతృతగా అడిగింది సుమ.

"మనం ఊహించిందే పెరాలసిస్ వచ్చింది. ఎడమచెయ్యి, ఎడమ కాలుకి ఎటాక్ అయ్యింది. మాట సంగతి కూడా తెలియడం లేదు. డాక్టర్లు వాళ్ళ ట్రీట్‌మెంట్ చేస్తున్నారు"

ఆదిత్య చెప్పింది విని సుమ భారంగా నిట్టూర్చింది.

"సుధీర్ అన్నయ్యకి ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పావా?" అడిగింది.

"చేశాను. సుధీర్ యిమ్మీడియట్‌గా ఏ ఫ్లైటు దొరికినా పట్టుకుని వస్తానన్నాడు. స్నేహ, పిల్లలు చిన్నగా తర్వాత వస్తారేమో" చెప్పాడు.

సుమ సరేనన్నట్టు తలపంకించింది.

సుధీర్ వచ్చేదాకా హాస్పిటల్‌కి ట్రిప్స్ వేయడం ఇదివరకు ప్రసాదరావుగారు చూసుకునే వ్యవహారాలూ అన్నీ ఆదిత్య చూసుకున్నాడు. సుమ తండ్రిని కనిపెట్టుకుని హాస్పిటల్‌లోనే వుంది. సుధీర్ వచ్చిన తర్వాత మూడు రోజులకి ప్రసాదరావుని యింటికి పంపించారు.

"పెరాలసిస్ స్ట్రోక్ వచ్చిన తర్వాత, ట్రీట్‌మెంట్‌తో కొంతమందికి మాత్రమే వెంటనే నయం అవుతుంది ప్రసాదరావుగారి విషయంలో అది జరగలేదు. ఒక్కోసారి నరాల్లో బలాన్ని బట్టి, రెగ్యులర్‌గా ఫిజియోథెరపీ చేయిస్తుంటే కొద్దికాలానికి కోలుకునే అవకాశం వుంది. పేషెంట్ రెస్పాండ్ అయినంత వరకు మా ట్రీట్ మెంట్ మేము చేశాం. ఇక మీరు యింటికి తీసుకెళ్ళి, రెగ్యులర్‌గా చెకప్ చేయిస్తూ ఫిజియోథెరపీ చేయించడమే" డిశ్చార్జ్ చేయబోయే ముందు డాక్టర్లు చెప్పారు.

ప్రసాదరావు గది కిందకి మారిపోయింది. ఆయన కోసం ప్రత్యేకంగా ఒక నర్సుని ఏర్పాటు చేశాడు సుధీర్. సుధీర్ వచ్చిన తర్వాత వారానికి స్నేహ, పింకీని తీసుకుని వచ్చింది. బంటి స్కూల్ యియర్ మధ్యలో డిస్టర్బ్ చేయడం యిష్టంలేక యూ యస్ లో వాళ్ళ అక్క దగ్గర వదిలేసి వచ్చింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments